

IK HEB DE DEUR VAN JACOB OPENGEMAAKT!

Ik zie zijn huisje!

Allemachtig! Zijn deur is indrukwekkend, maar van zijn huisje ben ik sprakeloos. Het lijkt wel een huis uit het oude Londen, zoals bij Harry Potter. Met ronde torens en grote ramen. Maar het meest verbazingwekkende is dat alles zwart is. Zwarte deurposten, zwarte deuren... Het zou somber kunnen zijn, maar dat is het niet. Het is prachtig!

Het staat midden in een veld vol papavers dat doorloopt tot aan de uitlopers van een groen gebergte. Het is hier avond, maar omdat de maan volop schijnt, lijkt het wel dag. Zijn huis staat in een uitgestrekt, sprookjesachtig dal. En zijn deur is de mooiste en meest verfijnde deur die ik ooit heb gezien.

Ik stel me voor dat ik door die velden loop.

Dat Jacob een deuropener is, is duidelijk. Waar ik over twijfel is of hij bij de broederschap hoort of niet. Als hij van de broederschap is, kan hij alleen Valk zijn of... Op dat moment staat Cheeta ineens naast me. Ik hoop dat hij niet ziet dat mijn gezicht dezelfde kleur heeft als de papavers.

Om te verbergen hoe ik me voel vraag ik of Zwaan nog komt.

Hij aarzelt even, maar zegt ten slotte dat Zwaan vandaag niet komt. En de anderen ook niet. Ik ben ervan overtuigd dat er iets aan de hand is wat hij me niet wil vertellen. Ik weet het door de manier waarop hij het zegt, door de manier waarop hij aarzelt en omdat hij zijn blik afwendt voordat hij begint te praten. Er is iets aan de hand. Misschien moet ik maar gaan. Na wat er in het huis van Betty gebeurd is, weet ik dat het naar kan worden.

Maar ik ga niet. Ik blijf.

'Je opleiding moet worden voortgezet, Lia.'

'Ik moet zeker het huisje binnengaan?'

'Ja.'

'Is dit het huis van Jacob?'

'Ja.'

'Is het jouw huis, Cheeta?'

'Ja.'

Ik weet niet waarom, maar ik heb het hem gevraagd. We blijven elkaar aankijken. De ogen van Jacob, maar toch ook weer niet. Het zijn de ogen van Cheeta, maar toch ook weer niet. Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen. Het is net alsof we allebei van het ene moment op het andere een stukje ouder zijn geworden, volwassener, bedoel ik.

'En waarom moet mijn opleiding worden voortgezet?'

'Omdat we je nodig hebben, je hebt geen idee hoe hard we je nodig hebben.'

Ik wil verder vragen, maar hij houdt me tegen.

'Nu niet, Lia. Ik weet dat er veel dingen zijn die je wilt vragen. Binnenkort kom je het allemaal te weten, maar heb alsjeblieft nog een beetje geduld.'

Wat is hij ineens serieus.

En omdat we ons allebei opgelaten voelen door dat serieuze gedoe, verander ik van onderwerp.

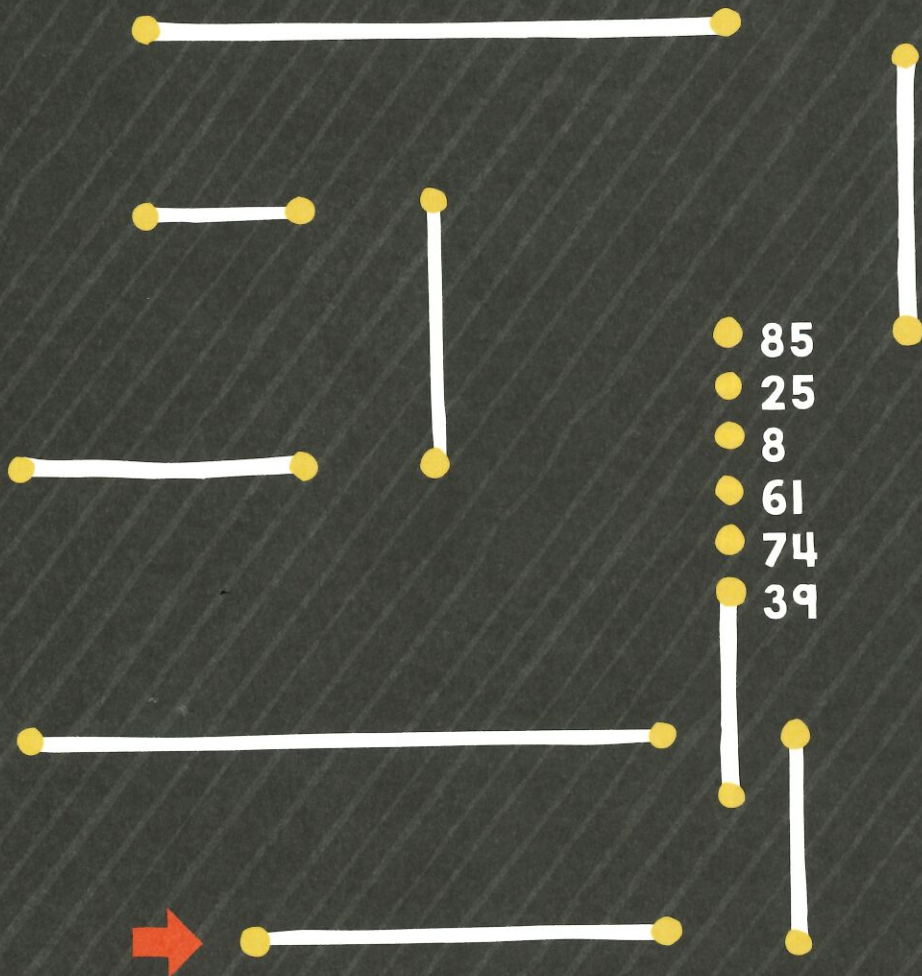
'Mag ik naar binnen? Ik denk dat ik de uitgang zo gevonden heb.'

Hij begint te lachen.

'Je denkt toch niet dat het zo gemakkelijk gaat. Als je wilt, kan ik je bij de hand nemen zodat je niet verdwaalt, hoewel dat minder leuk zou zijn, toch?'

Dat dacht je maar! Hij zal er versteld van staan hoe snel ik hem vind!
Maar op dat moment roept hij '*Labyrintus!*'
, Het huis verdwijnt in de verte en er verschijnt een groot labyrint.
Ik weet wat de kracht van Jacob is: de ruimte veranderen. Hij lacht
en even vergeet ik dat er iets bizars gebeurt.
'Dat is niet eerlijk!'

Het raadsel gaat verder →

Stel telkens als je bij een punt komt de pagina om, en doe hetzelfde op de volgende pagina (dan sla je weer terug).

